

Holly Hepburn

Some Like It Hot

Bioscoop aan zee – deel 4

1

‘Hoe denk jij over moord?’

Gina Callaway liet haar vork, die was volgeladen met krab, zakken en staaarde Ben Pascoe aan. Hij zat tegenover haar aan tafel en ze wist niet zeker of ze het wel goed had verstaan. Zo’n vraag was haar nooit eerder gesteld in een overvol visrestaurant. En ergens anders ook niet.

‘Sorry?’

Ben grijnsde, zijn blauwe ogen fonkelden onder zijn goudblonde haar. ‘Ik vroeg hoe jij over moord denkt.’

Was het Gina’s verbeelding of keek de passerende ober hen een beetje wantrouwend aan? ‘Ik dacht al dat je dat zei,’ zei ze met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Ik ben een of twee keer in de verleiding gekomen, maar tot nu toe heb ik me altijd in kunnen houden. Hoezo?’

Hij schoof een flyer over het pastelkleurige tafelkleed.

‘De Bodmin and Wenford Railway Preservation Society presenteert *Murder on the Cornish Express*,’ las Gina en ze keek op. ‘O, gaan ze een moordmysterie-avond organiseren?’

Ben knikte. ‘Aan boord van de trein. Tussen de welkomstcocktails en een vijfgangendiner door verspreidt zich het nieuws over een vreselijke moord. Dan is het aan de passagiers om uit te zoeken wie de dader is. Iets voor jou?’

‘Dresscode: Gatsby-chic,’ zei Gina, terwijl ze een lichte golf van verwachting voelde bij de gedachte aan de kostuummogelijkheden. ‘Je houdt me zeker voor de gek? Natuurlijk is dat iets voor mij. Het klinkt fantastisch.’

‘Geweldig,’ zei hij, en toen zweeg hij. ‘Het is op vrijdagavond, denk je dat Max ook mee wil?’

Gina kauwde op een hap krab, terwijl ze naar de glinsterende zee achter de haven van Padstow staaarde en over de vraag nadacht. Als Ben het een paar weken eerder had gevraagd, had ze waarschijnlijk niet gearzeld. Na het aanzoek van Max was ze een paar dagen in de wolken geweest. Maar toen was alles misgegaan en nu lag de diamanten ring die Max haar had gegeven op de bodem van haar juwelenkistje. Ben had geen idee wat zijn nacht op de bank had aangericht.

Ze nam een slok van de perfect gekoelde Pouilly-Fumé en genoot van de smaak van de droge wijn. Het was een welkom contrast met de zoete smaak van de krab. ‘Ik zal het hem vragen,’ zei ze uiteindelijk. ‘Al is het niet echt zijn ding.’

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij de folder oppakte. ‘Laat het me weten zodra je besloten hebt. Het is pas eind juli, dus we hebben nog een paar weken, maar de kaartjes gaan snel.’

Waar was de tijd gebleven, vroeg Gina zich een beetje verbijsterd af. Ze was oorspronkelijk van plan om na drie maanden in Cornwall terug te keren naar Londen, maar nu, vier maanden later, was ze er nog steeds. Dat was nog iets waar Max ongelukkig over was...

‘Carrie en Davey willen misschien wel mee,’ zei Gina, terwijl ze Max uit haar gedachten zette. Ze stelde zich de opwinding van haar vrienden voor als ze zouden horen over het thema, de *roaring twenties*. ‘Carrie sowieso. Van Davey ben ik niet helemaal zeker.’

Ben grijnsde. Davey was een van zijn collega’s, een bouwvakker die hem onlangs had geholpen om de renovatie van het Palace, de art-decobioscoop van Polwhipple, tot een succes te maken.

‘Ik zie hem al voor me in een charlestonjurk met parels, jij niet?’

Ze lachte. ‘Hij zou een perfecte gangster zijn. Al denk ik niet dat die er veel waren in het Cornwall van de jaren twintig.’

‘Wat maakt het uit?’ antwoordde Ben. ‘De dresscode is maar een leidraad, er is geen jury die controleert op authenticiteit.’

‘Dat is waar,’ gaf Gina toe. ‘Ik vraag me af of Nonna en Nonno het leuk zouden vinden.’

Haar grootouders hadden iedereen verrast door zich voor elk evenement dat ze in het Palace organiseerde te verkleeden. Ze was nu al nieuwsgierig naar wat ze zouden aantrekken voor een moordmysterie-avond aan boord van een stoomtrein.

‘Nou, zoals ik al zei, laat het me snel weten,’ zei Ben. ‘De Preservation Society heeft al eerder dit soort fondsenwervende evenementen gehouden en ze zijn altijd populair. Deze keer is er nog een extra pluspunt: een deel van het ingezamelde geld is bestemd voor de openingsdag van station Polwhipple.’

‘Dat is geweldig,’ zei Gina hartelijk. Ben had maanden van zijn vrije tijd opgeofferd om het station te restaureren, op eigen kosten, om de Preservation Society over te halen de erfgoedlijn door te trekken naar Polwhipple. Het was alleen maar terecht dat ze ook in het project zouden investeren en een openingsfeest zou goed zijn voor de promotie. ‘Laat het me weten als je advies nodig hebt.’

Ben wierp haar een dankbare blik toe. ‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen. De Preservation Society werkt het grootste deel van de plannen uit, maar ze hebben me uitgenodigd voor een paar commissievergaderingen en ik realiseerde me dat ik nog minder van dit soort dingen afweet dan Gorran.’

Gina glimlachte. Wat Gorran wist over evenementenbeheer, paste op de achterkant van een kaartjesstrook. ‘Laat het me maar weten als je hulp nodig hebt.’

‘Bedankt,’ zei hij. ‘Jij bent de Yoda voor mijn Skywalker.’

Ze schudde geamuseerd haar hoofd. Ben was waarschijnlijk de enige persoon ter wereld die haar goed genoeg kende om een *Star Wars*-grap over haar te maken. ‘Ik ben geveleid,’ zei ze ernstig. ‘Wat uiterlijk betreft zou ik liever prinses Leia zijn.’ Ze hief haar glas wijn. ‘Op onze samenwerking en het redden van het universum.’

Er stonden pretlichtjes in Bens ogen toen hij haar glas met het zijne aantikte. ‘Daar drinken we op. Proost!’

Het verbaasde Gina dat het raam van Ferrelli’s potdicht zat toen ze die zaterdagochtend vroeg de parkeerplaats naar het Palace overstak. Manda Vickery stond buiten bij de bioscoop. Haar doorgaans opgewekte gezicht was nu net een donderwolk, ondanks de felle jultzon.

‘Manda? Wat is er aan de hand?’ vroeg Gina, zodra ze binnen gehoorsafstand was.

‘Dat zal ik je eens precies vertellen,’ barstte Manda los. Haar Cor-

nish-accent werd sterker met elk woord dat ze uitspuwde. ‘Die verdraaide Gorran Dew is nog niet komen opdagen.’

Gina keek opzij. De sierlijke dubbele glazen deuren met zilveren omlijsting, die naar het Palace leidden, waren inderdaad gesloten.

‘Ik kan er niet in,’ vervolgde Manda, zwaaiend naar het dichte loket van Ferrelli’s. ‘Terwijl we over drie minuten open zouden moeten zijn. Ik moet de vriezers aanzetten voor de echte drukte.’

Polwhipple mocht dan wat slaperiger zijn dan veel andere kustplaatsen in Cornwall, maar Ferrelli’s was altijd populair, vooral wanneer de zon op de golven scheen en het een heerlijk warme dag beloofde te worden. Op het strand zetten de eerste families hun ligstoelen al klaar en spreidden ze hun handdoeken uit.

‘Heb je met Ferdie gesproken?’ vroeg Gina, bang voor de reactie van haar grootvader. Zelfs als hij in een goed humeur was, kon hij niet goed tegen dwazen en Gina wist dat hij flink tekeer zou gaan als Gorran hem omzet zou kosten.

Manda knikte. ‘Natuurlijk. Hij zei dat hij Gorran zou bellen, maar dat had ik al geprobeerd. Die slaapkop neemt zijn telefoon niet op.’

Er schoot Gina een vervelende gedachte te binnen. ‘Je denkt toch niet dat er iets is gebeurd? Een ongeluk, bedoel ik.’

Manda dacht erover na. ‘Nee,’ zei ze na een paar seconden. ‘Ik denk dat hij gisteravond uit zijn dak is gegaan bij de Mermaid’s Tail en zijn roes ligt uit te slapen.’

Op het moment dat ze uitgepraat was, haastte Gorran zich de boulevard op. Zijn Einsteinachtige kapsel zat nog chaotischer dan anders. ‘Sorry,’ pufte hij. ‘Ik werd opgehouden thuis.’

‘Door zijn kater,’ mompelde Manda zachtjes tegen Gina.

Hij rommelde in de zak van zijn verfrommelde broek en pakte een sleutelbos. Zonder hen aan te kijken worstelde hij een sleutel in het slot en deed de deur open. ‘Sorry,’ zei hij nogmaals. Hij deed een stap achteruit, zodat Manda hem gehaast kon passeren, en Gina zag dat hij zweette. Misschien heeft hij inderdaad een kater, dacht ze, hoewel er geen muffe alcoholgeur om hem heen hing die hem verried.

‘Kan onze ontmoeting nog doorgaan?’ vroeg ze hem. ‘Ik moet nog

iets met Carrie bespreken. Ik kan ook eerst naar haar winkel gaan en later terugkomen, als je dat liever hebt.'

Gorran veegde zijn voorhoofd af met een grote witte zakdoek.

'Nee, het gaat goed met me. Ik moet gewoon op adem komen en even gaan zitten.'

Gina bekeek hem wat beter. Zijn blozende wangen hadden veel minder kleur dan anders en er was iets in zijn blik wat ze niet goed kon plaatsen. Hij leek een beetje geschokt.

'Laten we de afspraak verzetten,' zei ze. Ze wilde hem de tijd geven om weer tot zichzelf te komen. 'Wat dacht je van halftien?'

'Perfect,' antwoordde Gorran, en Gina meende te zien dat zijn schouders iets zakten van opluchting. Met een schaapachtig gebaar draaide hij zich om en vluchtte het Palace in, net toen Manda de luiken van Ferrelli's opende en het loket openschoof.

'Hij ziet zo wit als een doek,' zei ze tegen Gina. 'Ik hoop dat je niets belangrijks met hem hoeft te bespreken vandaag.'

'Alleen het volgende evenement,' stelde Gina haar gerust. 'Hoewel ik denk dat we *Dirty Dancing* moeilijk kunnen overtreffen.'

'Je bedenkt wel iets,' zei Manda vol vertrouwen. 'Ik begin me af te vragen hoe we het ooit zonder jou hebben gered.'

'Jullie hebben het altijd prima gered,' zei Gina lachend. Ze wierp een blik op haar horloge en keek Manda hoopvol aan. 'Is het al tijd voor een milkshake van Aardbeiendroom?'

De deur van Carrie's Attic stond open toen Gina daar vijf minuten later aankwam met twee ijskoude milkshakes in haar handen. Ze wierp een blik in de etalage die ze passeerde en bleef een tel staan om de klokkende jurk met polkadot in het midden te bewonderen. Toen ging ze de winkel in. Het was er nu al warm.

Carrie stond halverwege een uitklapbare trap en hing net een breedgerande *My Fair Lady*-hoed aan het plafond met visdraad. Haar assistente, Tegan, stond ernaast met een doos veiligheidsspelden en een schaar. Beiden concentreerden zich volledig op hun taak. Ze stonden met hun rug naar de deur.

'Goedemorgen,' riep Gina.

Carrie draaide zich met een ruk om, waardoor de trap begon te wiebelen en de hoed naar beneden gleed. Tegan wierp zich op de

metalen treden om de trap in balans te houden terwijl Carrie glimlachte. ‘Hallo. Dat is een leuke verrassing.’

Gina hield een van de milkshakes omhoog. ‘Ik heb deze voor je meegebracht.’

Ze wierp Tegan een verontschuldigende blik toe. ‘Ik wist niet dat jij vandaag aan het werk zou zijn, dus ik ben bang dat ik er maar één heb meegebracht.’

‘Ze mag de mijne wel hebben,’ zei Carrie, terwijl ze haar hand uitstak om de enorme zwart-witte hoed aan het plafond te bevestigen.

‘Geef me even, dan lopen we terug naar Ferrelli’s om er nog een- te halen. Tenzij je hier bent om te winkelen?’

Gina schudde haar hoofd met een spijtige zucht. ‘Nee, hoe mooi de kleding ook is, ik ben hier voor jou.’

Toen de hoed was vastgemaakt, klom Carrie naar beneden en klapte de trap in. Tegan nam de milkshake met een verlegen bedankje aan en trok zich terug achter de toonbank.

‘Jij kunt wel even op de winkel passen, toch?’ vroeg Carrie aan haar assistent.

De twintigjarige vrouw glimlachte. ‘Natuurlijk.’

Buiten op de promenade blies Carrie haar bruine pony van haar voorhoofd. ‘Vandaag wordt een bloedhete dag. Ferrelli’s zal goede zaken doen.’

Gina knikte. ‘En volgens de weersvoorspelling wordt het alleen maar warmer. Ik ga straks naar Nonno om meer ijs te maken. Iets zegt me dat we veel ijs nodig hebben.’

Manda maakte maar al te graag nog een milkshake. Carrie nam een flinke teug en zuchtte. ‘Hemels.’

Ze begonnen terug te lopen naar de winkel. Gina hield haar hand boven haar ogen en staaarde naar de zee. Het azuurblauwe water golfde op het gouden strand onderaan de muur langs de boulevard. Carrie wierp Gina een vragende blik toe. ‘Zin om pootje te baden?’

Gina schopte haar teenslippers uit en glimlachte. ‘Altijd.’

Tussen de vroege zonzonaanbidders liepen ze naar de kust. Het water voelde heerlijk fris aan Gina’s voeten. De zee was een van de dingen die ze het meest zou missen als ze volgende maand terug naar Londen

ging, dacht ze, spetterend door het ondiepe water en nippend aan haar milkshake. Maar eigenlijk was er veel wat ze zou missen aan Polwhipple: haar familie en vrienden, het minder hectische levens-tempo, haar werk in de ijsfabriek van haar grootvader. Natuurlijk wachtte er genoeg op haar in Londen, maar Cornwall verlaten zou zwaarder zijn dan ze had verwacht toen ze in maart aan was gekomen. Maar ja, ze had het altijd moeilijk gevonden om te vertrekken. De zomers die ze als tiener had doorgebracht met Nonna en Nonno waren idyllisch geweest. Ook toen wilde ze eigenlijk niet meer terug naar haar echte leven.

‘Waarover wilde je me spreken?’ vroeg Carrie toen ze langzaam langs de kust liepen.

Gina vertelde over de moordmysterie-avond. Carrie onderbrak haar zodra ze de dresscode noemde.

‘Op mij kun je rekenen. Ik wed dat ik een paar geweldige kostuums voor ons kan vinden,’ zei ze grijnzend. ‘Zie je hoe commercieel ik ben?’

‘Goed gedaan,’ antwoordde Gina lachend. ‘Denk je dat Davey ook wil komen?’

Carrie zweeg een ogenblik terwijl ze verder liep. ‘Geen idee. Hij werkt momenteel in Chester en we hebben elkaar al een paar weken niet meer gesproken.’

Haar stem klonk onverstoort, maar Gina liet zich niet voor de gek houden. ‘Ik dacht dat alles zo goed ging,’ zei ze verbijsterd. ‘Ik dacht dat jullie elkaar echt leuk vonden.’

‘Ik ook,’ zei Carrie met een zucht. ‘Maar blijkbaar hebben we er te veel achter gezocht, want hij laat niets meer horen. Het zou kunnen dat hij het druk heeft, maar een berichtje sturen kost niet zoveel tijd. Ik verwacht geen complete roman.’

Ze plonsde met haar voet in het water en zuchtte opnieuw. ‘Mannen.’